

Maribor, 24. novembra. V tajni razpravi ste se imeli pred tukajšnje sodnije zagovarjati zaradi zločina proti kalečemu življenju 18 letna trgovska učenka Gizela Fretze in hebamka Mally. Šolarka Fretze je pustila po hebamki Mally že dvakrat posledice svoje ljubezni na prepovedani način odpraviti. Sodnija je obsodila Fretze na dva, hebamko pa na pet mesecev težke ječe.

Igranje z dinamitno patrono.

Maribor, 26. novembra. 52 letni Franc Vogrin, posestnik v Vrangji, dal je nekemu 9letnemu dekletu tri dinamitne patrone, katere je baje poleg železnice v Teznu našel. Eno teh patron dalo je dekletce 10-letnemu Francu Ptačnik, kateremu je pri igranju eksplozirala, ter ga tako težko na prsih in rokah ranila, da je nesrečen deček v bolnišnici umrl. Vogrin je bil vsled tega obtožen prestopka zoper varnost življenja in obsojen na tri tedne strogega zapora.

Rusija, revolucija in mirovna ponudba.

Na Ruskem je zmagala v zadnji revoluciji stranka Leninovih „boljševikov“, to je stranka najstrastnejših socialstov. Ta radikalna stranka je za sedaj premagala vse druge, zlasti pa od Angležev podplačane struje demagoga Kerenskega. Največ simpatij med ljudstvom si je ta stranka pač s tem pridobila, ker je takoj zahtevala premirje in začetek mirovnih pogajanj. Storila je to in morala je to storiti. Kajti rusko ljudstvo se je že davno naveličalo, hlapčevati tujcem in prelivati svojo kri za Angleže ter njih zaveznike. Rusko ljudstvo je izpoznalo, da ne more nikdar proti Avstro-Ogrski in Nemčiji zmagati. Zato in vsled svojih nezaslišanih krvavih in gospodarskih žrtev je prosila za premirje in hoče mirovna pogajanja. Prvo tozadevno poročilo prihaja iz angleškega vira in se glasi: „London, 22. novembra (Reuter): Brezlična ruska brzjavka javlja, da je vlada boljševikov vrhovnemu poveljniku naročila, naj se sovražnim poveljnikom približa s ponudbo premirja (Waffenstillstand), da se otvorijo mirovna pogajanja.“ — To poročilo doslej še ni uradno, kajti od tega trenutka ni došla nobena ponudba ne na Dunaj in ne v Berlin. Vsekakor pa izraža to poročilo željo ruskega ljudstva, ki noče biti več vključeno v jarem naših sovražnikov, kateri so obenem sovražniki vsega človeštva.

Za Avstrijo in njene zaveznike bode imela ta ponudba šele tedaj veljavo, kadar bodejo boljševiki v resnici zmagali, to se pravi, kadar bodejo imeli tudi potrebno moč, da premagajo svoje nasprotnike na Ruskem samem in da zamorejo na tej podlagi v resnici sklepati premirje ter zapričeti mirovna pogajanja. To pa do danes še ni doseženo. Danes vlada na Ruskem še pravcata anarhija, vse vrè, vse divja, vse se valja v krvi, vse se trudi, da poveča zmešnjave. Ne pustimo se torej zapeljati od prevelikih nad.

Na vsak način pa smo mi in naši zavezniki, kakor so to avstrijska, nemška in zavezniške vlade opetovano naglašale, pripravljene, skleniti pošten mir, ki bode obenem jamstvo za vso bodočnost. Avstro-Ogrska in Nemčija niso pričeli te vojne, — končati jo po hočejo na podlagi, ki bode za vedno možnost takega ogromnega preliivanja krvi odpravila.

* * *

Z Dunaja se piše s poučene strani: Predlog o premirju še ni došel ne k vrhovnemu poveljniku avstrijske in tudi ne nemške armade. O tej zadevi tudi ni nobenega drugega kakor Reuterjevo poročilo. Če bi Rusija kaj takega predlagala, bo vrhovni poveljnik v smislu izjav avstrijskih in nemških ministrov predlog razmotril v duhu spravljivi-

vosti mirno in objektivno. Ni skrbi, da bi se takim željam, če se nudi realni temelj pogajanjem, stavile kakršnekoli ovire. Poročilo je zelo verjetno, ker so po vseh poročilih boljševiki okrepili svojo moč in ker tvori v njih programu prvo točko, zahtevati, naj se privede do miru.

Mogoč je le eden vspeh končni vspeh!

7. vojno posojilo naj ga zapečati.

Nikdo naj ne odneha, postane mlačen

v zadnji uri! Naši junaki na fronti

nam nudijo sijajen vzgled najzvestej-

šega izpolnjevanja dolžnosti. Tako

naj tudi sedaj doma nikdo ne manj-

ka s svojim denarjem. S 7. vojnim

posojilom se mora priboriti zmaga v

gospodarskem boju!

☞ Potem je zagotovljen končni vspeh! ☞

Zato podpiši VII. vojno posojilo!

Za nerazrušljivost Avstrije.

Nekateri češki in jugoslovanski politiki skušajo že dalje časa, navdušeni od panslavistične gonje, razušiti temelje ljubljene Avstrije. Tem je dal načelnik avstrijske vlade ministerski predsednik stvarni in krepki odgovor. Odgovor se glasi po uradnem poročilu iz državne zbornice tako-le:

Ministerski predsednik je na to odgovorjal na jugoslovansko in češko interpelacijo glede izjav ogrskega ministerskega predsednika v budimpeštanskem parlamentu. Vitez Seidler je izjavil: Interpelacija poslanca Staneka in tovarišev govori o obljubah, ki da jih je dala avstrijska vlada ogrski vladi. Pač pa je on (vitez Seidler) označil ogrskemu ministerskemu predsedniku stališče avstrijske vlade napram državnopravnim vprašanjem. Bil je moralno obvezan, kajti v madžarski javnosti je nastala bojazen, da bi mogli načrti avstrijske vlade vplivati na ogrske državne pravne razmere. Tembolj sem bil obvezan, ker posamezne avstrijske stranke zastopajo stališče, ki je v nasprotju z integriteto ogrske države in dualističnim ustrojem monarhije. (Poslanec Kalina: Čehi niso nikdar priznali dualizma, ki je bil proti njim nasilno uveden! Zivahni medklici.) Ministerski predsednik izvaja nadalje, da si je stavila vlada dve veliki nalogi. Prva je omogočiti, da vzdržimo v vojni do konca. Druga je, da pripravimo gospodarsko obnovo in nadaljni politični razvoj države. Kar se tiče ustavnega vprašanja, mora vsakdo priznati, da mora vlada v tem oziru biti vestna in previdna. (Zivahni medklici.) Z ozirom na nasprotujoča si mnenja strank ne preostaja ničesar drugega, kakor da ustvarimo pošteno pripravljeno podlago za diskusijo. Pri reformi pa se nam bo brezpogojno držati dveh temeljnih točk. Prvič varovati bomo morali jednotost avstrijske države, in drugič ohraniti obstoječe meje vsake kronovine. Znana so nam stremljenja, ki hočejo spraviti posamezne dele države v rahlejšo zvezo. V kolikor imajo zastopniki tega mnenja resno voljo prispevati k napredku habsburške Avstrije, moramo to prepričanje spoštovati. Programu vlade tako mnenje ne odgovarja. Vlada izhaja s stališča, da bi zrahljanje državnega ustroja

rikalne stranke dr. Šušteršič, deželni glavar kranjski in skozi dolga leta pravi malik klerikalcev, očita javno ljubljanskemu knezoškofu dru. Jegliču, da ga je ta „izdal“, ker ni hotel več po ožindranih njegovih potih hoditi. Dr. Šušteršič torej, ki je šele pred kratkim v Švici zastopal slovenske katoličane, ki je pred par leti na Evharističnem kongresu na Dunaju kakor maziljeni čarodelnik slovensko katoličanstvo zastopal, ta Šušteršič imenuje zdaj torej svojega duhovniškega nadpastirja „izdajalca“. . . Drugi dokaz: Glavni list štajerskih slovenskih klerikalcev, glasilo slovenskega katoliškega duhovnika dra. Korošca, mariborska „Straža“ prinaša v zadnji številki članek „Dr. Stadler iz dal Slovence“. Dr. Stadler je sarajevski nadškof in njemu očita „Straža“, da je Slovence izdal zaradi denarja, zaradi treh milijonov kron. . . Nadškof dr. Stadler, narodni Hrvat, noče od Korošca propagirano „jugoslovansko“ državo in zato ga psujejo nakrat „izdajalca“. . . Kaj bode Jegličev in Stadlerjev kolega knezoškof lavantinski k temu rekel? On se doslej ni izjavil za „jugoslovansko“. Morda pride čas, da bode „Straža“ in njemu očitala izdajstvo. Morda bode pričel kaplan Korošec celo papeža psovati! Ali mariborski knezoškofijski ordinarijat res nima sredstva, da bi take za katoliško cerkev škandalozne izprede preprečil? Ali ne razume nikdo, da se jemlje na ta način ljudstvu vero, zaupanje v katoliško cerkev? Vera z duhovniki gori, vera z duhovniki dolí. . .

Slovenska klerikalna stranka razbita.

Nosila je ime „vseslovenska ljudska stranka“ in nje načelnik je bil svoječasni klerikalni polbog dr. Šušteršič. Mariborski kaplan Korošec, ki ima zdaj vajeta „jugoslovanstva“ v svoji blagoslovljeni roki, pa je izrinil Šušteršiča. Zato je Šušteršič z nekaterimi mu zvestimi možaki razpustil slovensko klerikalno stranko. Obenem je ustanovil neko novo kranjsko „kmetško stranko.“ „Straža“ in „Gospodar“ ga psujeta vsled tega, da je „uskok“, nekateri duhovniki hujskajo proti njemu, kakor da bi bil naprednjak, drugi zopet agitirajo zanj, kakor da bi bil odrešenik. Klerikalne vseslovenske stranke torej ni več! Umrla je na notranji bolezní in „Marijine“ hčerke ter mežnarska društva tavajo okrog kakor razpršena čreda ovc. . . Cela stvar pa ni samo smešna, marveč tudi za zapeljano slovensko ljudstvo nevarna. Pričel se je odločilni boj med Šušteršičem in Koroščem. Ta boj je doslej razbil najmodernejšo slovensko organizacijo — klerikalno stranko. Ta boj se bode pa vodil tudi na gospodarskem polju. Pričeli se bodejo prepirni spori v zadrukah, društvi, posojilnicah klerikalne slovenske stranke. Taki boji znajo dovesti do mnogo večjega poloma, kakor so ga svoj čas doživeli klerikalni „konzumi.“ In tukaj se neha šala, kajti gre se za ljudski denar. Pri polomu „konzumov“ so si znali politični popi pomagati, njih verne ovčice pa so izgubile denar in bile zaprte. To se ne sme več ponoviti; takega zločina ne sme slovensko duhovništvo več na svojo vest vzeti. . . V ostalem pa mora biti slovensko ljudstvo srečno, da je rešeno „vseslovenske“ klerikalne stranke. Tisti klerikalci, ki so hoteli združenje s Kranjci, Srbi, Hrvati, so se že zdaj sprli. In vsa „jugoslovanska“ upanja so splavala po vodi.

Izpred sodišča.

Mati — zapeljivka k tatvini.

Maribor, 24. novembra. Komaj 12 letni Alojz Berger v Sulzu kradel je živila, ki jih je nosil svoji materi. Ker je ta vedela, da so bila živila ukradena, bila je od okrajne sodnije v Mariboru obsojena. Pozneje se je dognalo, da je deček tudi 300 kron denarja ukradel in svoji materi dal. Berger Antonija je bila zadi tega na dva meseca ječe obsojena.